

GEORGE R. R. MARTIN

Korppien kestit

Tulen ja jään laulu IV

Suomentanut Satu Loitsu

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

George R. R. Martinia suomeksi

Tulen ja jään laulu:

Valtaistuinpeli

Kuninkaiden koitos

Miekkamyrsky: 1. Terästä ja lunta

Miekkamyrsky: 2. Verta ja kultaa

Korppien kestit

Lohikäärmetanssi: 1. Unelmia ja tuhkaa

Lohikäärmetanssi: 2. Pitojen jälkeen

Tuli & veri

Seitsemän kuningaskunnan ritari

Jäälohikäärme

Englanninkielinen alkuteos

A Feast for Crows

Copyright © George R. R. Martin 2005

Published by agreement with George R.R. Martin, c/o The Lotts Agency, Ltd., New York
and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

Teos on tarkistettu laitos Kustannusosakeyhtiö Kirjavan ensimmäistä kertaa
vuonna 2007 julkaisemasta suomennoksesta.

Kartat: Jeffrey L. Ward

Graafinen suunnittelu ja taitto: M. Pietikäinen

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-49742-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Stephen Boucherille, Windows-velholle ja DOS:in demonille,
jota ilman tämä kirja olisi kirjoitettu väriliidulla.

Pohjoinen

KARTTAMERKIT

- Kaupungit • Kylät • Linnat
- .. Rauniot ♦ Rauniolinnat

Map details include: Jäävuono, Jäälahti, Karbusaari, Meri-lohikäärmeen kärke, Syväsalon linnavuori, Susimetsä, Talvivaara, Kurunkangas, Kurunkangas, Kunnaala, Suolakeibäs, Piikiven sormi, Kannas, Sysiveden vartio, Kaksoiset, Merivartio, Vanhankivet, Vuolasvirta, Punainen laakso, Verinen portti, Kotkanpesä, Arryninlaakso, Sormen, Sisarela, Vanhalinna, Oinasportti, Lampanpääkukkulat, Kaubiala, Ikaavirta, Viimeinen Joki, Viimeinen kotiliesi, Mustalinna, Varjotorni, Riivattu metsä, Skane, Skagos, Hylje-lahti, Skane, Harmaakallio, Jäävuono, Jäälahti, Karbusaari, Meri-lohikäärmeen kärke, Syväsalon linnavuori, Susimetsä, Talvivaara, Kurunkangas, Kunnaala, Suolakeibäs, Piikiven sormi, Kannas, Sysiveden vartio, Kaksoiset, Merivartio, Vanhankivet, Vuolasvirta, Punainen laakso, Verinen portti, Kotkanpesä, Arryninlaakso, Sormen, Sisarela, Vanhalinna, Oinasportti, Lampanpääkukkulat, Kaubiala, Ikaavirta, Viimeinen Joki, Viimeinen kotiliesi, Mustalinna, Varjotorni, Riivattu metsä, Skane, Skagos, Hylje-lahti, Skane, Harmaakallio.

© 2011 Jeffery L. Ward

• Kaupungit • Kylät ♦ Linnat
 ∴ Rauniot ❖ Rauniolinnat

© 2011 Jeffrey L. Ward

[illegible]

• Kaupungit • Kylät ♦ Linnat
∴ Rauniot ❖ Rauniolinnat

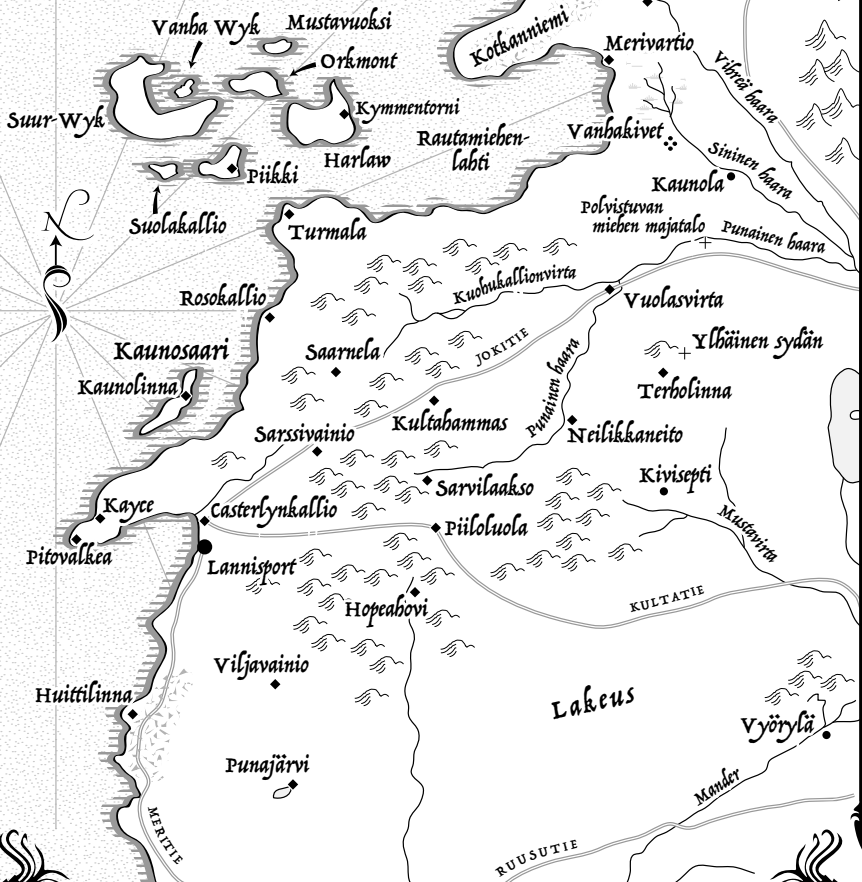
© 2011 Jeffrey L. Ward

Rautasaaret

KARTTAMERKIT

- Kaupungit • Kylät • Linnat
- ∴ Rauniot ∷ Rauniolinnat

Rautasaaret

Esinäytös

"Lohikäärmeitä!" sanoi Mollander. Hän nappasi nahistuneen omenan maasta ja heitteli sitä kädestä toiseen.

"Heitä se omena ilmaan", kehotti Alleras Sfinksi. Hän sujautti nuolen viinestä ja asetti sen jousensa jänteelle.

"Minusta olisi mukavaa nähdä lohikäärme." Punapää oli heistä nuorin, tanakka poika, jolla oli miehuuteen yhä vuosien matka. "Todella mukavaa."

Ja minusta olisi mukavaa nukkua Roseyn sylissä, Pate ajatteli. Hän liikahteli levottomasti penkillä. Aamuun mennessä tyttö voisi hyvinkin olla hänen. Vien hänet kauas Vanhastakaupungista, Kapeanmeren poikki johonkin vapaakaupungeista. Siellä ei ollut mestareita, ei ketään, joka syyttäisi häntä.

Hän kuuli Emman naurun kantautuvan ylhäällä sijaitsevien ikkunaluukkujen takaa, ja siihen sekoittui matalampi ääni, joka kuului miehelle, jota Emma viihdytti. Emma oli Sulan ja tuopin tarjoilijoista vanhin, varmasti ainakin neljänkymmenen, mutta pyylevyydessäänkin yhä sievä. Rosey oli hänen tyttärensä, viidentoista ja vasta ensimmäiset naisellisensa kokenut. Emma oli ilmoittanut, että Roseyn neitsyys maksaisi kultalohikäärmeen. Pate oli säästänyt yhdeksän hopeahirveä ja kipollisen kuparitähtiä ja -pennejä, mitä hyötyä siitä hänelle sitten olikin. Hänellä olisi varmaan paremmat mahdollisuudet hautoa ihan oikea lohikäärme kuin säästää kultalohikäärmeen verran rahaa.

"Sinä olet syntynyt liian myöhään nähdäksesi lohikäärmeitä, poika", Armen Akoluutti sanoi Punapäälle. Armenilla oli nahkanauha, josta riipui tinalejeerinkinen, tinainen, lyijyinen ja kuparinen rengas, ja useimpien

akoluuttien tavoin hän uskoi, että noviiseilla oli hartioidensa välissä nauris pään tilalla. ”Viimeinen lohikäärme menehtyi kuningas Aegon Kolmannen hallintokaudella.”

”*Westerosin* viimeinen lohikäärme”, intti Mollander.

”Heitä nyt se omena”, Alleras kehotti jälleen. Alleras, heidän Sfinksinsä, oli komea nuorukainen. Kaikki palvelustytöt olivat ihastuneet häneen. Jopa Rosey kosketti häntä toisinaan käsivarteen tuodessaan viiniä, ja Peten täytyi purra hammasta ja teeskennellä, ettei huomannut. ”*Westerosin* viimeinen lohikäärme *oli* viimeinen lohikäärme”, sanoi Armen itsepintaisesti. ”Se tiedetään hyvin.”

”Se *omena*”, Alleras sanoi. ”Ellet sitten aio syödä sitä.”

”Tässä.” Kampurajalkaansa laahaten Mollander hypähti, pyörähti ja viskasi omenan Hunajaviinin yllä leijuviin usviin. Jos hänen jalkansa ei olisi ollut tällainen, hän olisi ollut isänsä tavoin ritari. Hänen paksut käsi-vartensa ja leveät hartiansa olivat vahvat. Omena lensi kovaa ja kauas...

...mutta ei yhtä nopeasti kuin nuoli, joka ujelsi sen perään: puolen sylen pituinen kullanvärinen puunuoli, jossa oli tulipunaiset sulat. Pate ei nähnyt nuolen saavuttavan omenaa, mutta hän kuuli sen. Joen yli kantautui vaimea tömähdys, jota seurasi molskahdus.

Mollander vihelsi. ”Taisit poistaa siitä siemenkodan. Makea osuma.”

Ei puoliksikaan niin hienoa kuin Rosey. Pate rakasti Roseyn pähkinänruskeita silmiä ja orastavia rintoja ja sitä miten tyttö hymyili aina hänet nähdessään. Hän rakasti hymykuoppia tytön poskissa. Tarjoillessaan Rosey kulki toisinaan paljain jaloin tunteakseen ruohon jalkojensa alla. Pate rakasti sitäkin. Hän rakasti tytön puhdasta, raikasta tuoksua, sitä miten tämän tukka kihartui korvien taakse. Hän rakasti jopa tytön varpaita. Eräänä yönä Rosey oli antanut hänen hieroa niitä ja leikitellä niillä, ja hän oli sepittänyt hauskan tarinan joka varpaalle saadakseen tytön kikattamaan kaiken aikaa.

Ehkä hänen olisi parempi jäädä Kapeanmeren tälle puolen. Hän voisi ostaa säästämillään rahoilla aasin, ja hän ja Rosey voisivat ratsastaa sillä vuorotellen kulkiessaan pitkin poikin Westerosia. Ebrose ei ehkä pitäisi häntä hopean arvoisena, mutta Pate osasi asettaa luut paikoilleen ja hoitaa kuumetta juotikkeilla. Rahvas olisi kiitollinen hänen avustaan. Jos hän oppisi leikkaamaan hiuksia ja ajamaan partoja, hän voisi olla jopa parturi.

Se riittäisi kyllä, hän sanoi itselleen, *kunhan minulla vain olisi Rosey*. Hän ei halunnut mitään muuta koko maailmassa kuin Roseyn.

Asianlaita ei ollut aina ollut niin. Aikoinaan hän oli haaveillut, että hänestä tulisi mestari linnaan, jonkun avokätisen lordin palvelukseen, sellaisen joka arvostaisi hänen viisauttaan ja lahjoittaisi hänelle valkoisen hevosen kiitokseksi hänen palveluksistaan. Miten korkealla ja hienosti hän ratsastaisikaan hymyillen rahvaalle ohittaessaan heitä tiellä...

Eräänä iltana Sulan ja tuopin salissa toisen pelottavan vahvan siideri-tuopillisen jälkeen Pate oli leuhkinut, ettei olisi ikuisesti noviisi. ”Turhankin totta”, Laiska-Leo huikkasi. ”Pian sinä olet entinen noviisi, joka paimentaa sikoja.” Hän joi tuoppinsa tyhjäksi. Tänä aamuna Sulan ja tuopin soihtujen valaisema terassi oli valon saareke aamu-uvassa. Alavirralla Suurtornin etäinen merkkituli lillui yön kosteudessa kuin utuisen oranssi kuu, mutta valo ei piristänyt häntä mainittavasti. *Alkemistin olisi pitänyt jo tulla*. Oliko kaikki ollut vain julmaa pilaa, vai oliko miehelle tapahtunut jotakin? Ei olisi ensimmäinen kerta, kun Paten hyvä onni olisi muuttunut huonoksi. Hän oli aikoinaan pitänyt itseään onnekkana, kun hänet oli valittu auttamaan arkkimestari Vanhainlehtoa lintujen hoidossa, eikä hän ollut kuvitellutkaan, että hän ennen pitkää saisi noutaa myös miehen ateriat, lakaista hänen huoneistonsa ja pukea hänet joka aamu. Kaikki sanoivat, että Vanhainlehto oli unohtanut enemmän korppien hoidosta kuin useimmat mestarit olivat ikinä edes oppineet, joten Pate oletti, että musta rautarengas oli vähintä, mitä hän voisi toivoa, mutta saikin selville, ettei Vanhainlehto voisi hänelle sellaista antaa. Niin mahtava mestari kuin mies olikin aikoinaan ollut, hänen kaapunsa alla oli nyt usein tahriintuneet alusvaatteet, ja puoli vuotta sitten joku akoluuteista oli löytänyt hänet itkemästä kirjastossa, kun hän ei löytänyt tietään takaisin huoneistoonsa. Rautanaamion alla Vanhainlehdon paikalla istui nyt mestari Gormon, sama henkilö, joka oli kerran syyttänyt Patea varkaudesta.

Omenapuussa veden äärellä alkoi laulaa satakieli. Ääni oli ihana, terve-tullut hengähdystauko hänen niin pitkään hoitamiensa korppien loput-tomalta kiljumiselta ja raakkumiselta. Valkoiset korpit tunsivat hänen nimensä ja mutisivat sitä toisilleen aina hänet nähdessään: ”*Pate, Pate, Pate*”, kunnes hänen teki mieli kirkua. Ne isot valkoiset linnut olivat arkkimestari Vanhainlehdon ylpeys. Vanhainlehto toivoi, että linnut söisivät

hänet hänen kuoltuaan, mutta Pate puolittain epäili, että ne aikoivat syödä hänetkin.

Kenties se johtui siitä pelottavan vahvasta siideristä – hän ei ollut tullut tänne juomaan, mutta Alleras oli tarjonnut juhlistaakseen hopeista rengastaan, ja syyllisyys oli saanut hänet janoiseksi – mutta kuulosti melkein siltä kuin satakieli olisi luritellut *kultaa raudasta, kultaa raudasta, kultaa raudasta*. Se oli sivumennen sanoen outoa, koska juuri niin se muukalainen oli sanonut sinä yönä, kun Rosey oli saattanut heidät kaksi yhteen. ”Kuka sinä olet?” Pate oli tivannut mieheltä, ja tämä oli vastannut: ”Alkemisti. Osaan tehdä kultaa raudasta.” Ja sitten kolikko oli miehen kädessä tanssimassa rystysten yli pehmeä keltainen kulta kynttilän valossa kimmeltäen. Kolikon toisella puolella oli kolmipäinen lohikäärme, toisella jokin kuollut kuningas. *Kultaa raudasta*, Pate muisti, *parempaa tarjousta ei tule. Haluatko sinä hänet? Rakastatko häntä?* ”Minä en ole mikään varas”, hän oli sanonut miehelle, joka kutsui itseään alkemistiksi. ”Jos kuitenkin satut muuttamaan mielesi, palaan tänne kolmen päivän kuluttua lohikäärmeineni.”

Kolme päivää oli kulunut. Pate oli palannut Sulkaan ja tuoppiin edelleen epävarmana siitä mikä oli, mutta alkemistin sijasta hän olikin löytänyt Mollanderin ja Armenin ja Sfinksin Punapään kanssa samasta pöydästä. Olisi herättänyt epäilyksiä olla liittymättä heidän seuraansa.

Sulka ja tuoppi ei ollut koskaan kiinni. Se oli nököttänyt saarellaan Hunajaviinin keskellä kuusisataa vuotta eikä sen ovia ollut ikinä suljettu kaupankäynniltä. Vaikka korkea puinen rakennus oli kallellaan kohti etelää, kuten noviisit joskus tuopin jälkeen, Pate arveli, että majatalo saattaisi hyvinkin pysyä pystyssä toiset kuusisataa vuotta myymässä viiniä ja olutta ja pelottavan vahvaa siideriä jokimiehille ja merimiehille, sepille ja laulajille, papeille ja ruhtinaille ja Kastellin noviiseille ja akoluuteille.

”Vanhakaupunki ei ole koko maailma”, julisti Mollander liian äänekkäästi. Hän oli ritarin poika ja niin juovuksissa kuin vain voi olla. Saatuaan viestin, että hänen isänsä oli kuollut Mustavirralla, hän oli juonut itsensä juovuksiin lähes joka ilta. Jopa Vanhassakaupungissa, kaukana taiseluista ja turvassa muurien takana, Viiden kuninkaan sota oli koskettanut kaikkia... vaikka arkkimestari Benedict väittikin, ettei Viiden kuninkaan sotaa ollut olemassakaan, koska Renly Baratheon oli surmattu ennen kuin Balon Greyjoy oli kruunannut itsensä.

”Isäni sanoi aina, että maailma on suurempi kuin yhdenkään lordin linna”, Mollander jatkoi. ”Lohikäärmeiden täytyy olla vähäisimpiä niistä ihmisistä, joita Qarhistista, Asshaista ja Yi Tistä voi löytää. Merimiesten tarinat...”

”...ovat merimiesten kertomia tarinoita”, Armen keskeytti. ”*Merimiesten*, Mollander hyvä. Palaa satamaan, niin lyön vaikka vetoa, että löydät merimiehiä, jotka kertovat sinulle merenneidoista, joiden kanssa ovat maanneet, tai siitä miten viettivät kokonaisen vuoden kalan vatsassa.”

”Mistä tiedät, etteivät he ole tehneet niin?” Mollander tömisteli ruohikon poikki etsiskellen lisää omenoita. ”Sinun olisi itse pitänyt olla vatsassa vannoaksesi, etteivät he olleet. On totta, että kohdatessaan yhden merimiehen kertomassa tarinaa, mies voisi nauraa sille, mutta kun neljän eri laivan soutajat kaikki kertovat saman tarinan neljällä eri kielellä...”

”Ne tarinat *eivät* ole samanlaisia”, Armen intti. ”Lohikäärmeitä Asshaissa, lohikäärmeitä Qarhissa, dothraki-lohikäärmeitä, lohikäärmeitä vapauttamassa orjia... jokainen tarina eroaa muista.”

”Vain yksityiskohdissa.” Mollander tuli juodessaan yhä itsepäisemmäksi, ja hän oli härkäpäinen selvänäkin. ”Ne kaikki kertovat *lohikäärmeistä* ja kauniista nuoresta kuningattaresta.”

Ainoa lohikäärme, josta Pate välitti, oli tehty keltaisesta kullasta. Hän mietti, mitä alkemistille oli tapahtunut. *Kolmas päivä. Hän sanoi, että tulisi tänne.*

”Jalkasi lähellä on vielä yksi omena”, Alleras huikkasi Mollanderille, ”ja minulla on vielä kaksi nuolta viinessäni.”

”Hitot sinun viinestäsi”, Mollander poimi pudokkaan käteensä. ”Tässä on matoja”, hän valitti, mutta heitti sen siitä huolimatta. Nuoli osui omena- naan sen alkaessa pudota ja halkaisi sen siististi kahtia. Toinen puolikas putosi tornin katolle, kieri sieltä alemmalle katolle, kimmahti ja osui puolen askeleen päähän Armenista. ”Jos madon leikkaa kahtia, saa kaksi matoa”, akoluutti valisti heitä.

”Jos se vain toimisi omenoidenkin kanssa, kenenkään ei tarvitsisi nähdä nälkää”, Alleras sanoi lempeästi hymyillen. Sfinks hymyi aina ikään kuin olisi tiennyt jonkin salaisen vitsin. Se sai hänet näyttämään ilkikuriselta, mikä sopi hyvin yhteen hänen terävän leukansa, kärjellisen hiusrajansa ja tuuhean, pikimustan kiharapehkonsa kanssa.

Allerasista tulisi mestari. Hän oli ollut Kastellissa vasta vuoden, ja hän oli jo takonut kolme rengasta mestarinketjuunsa. Armenilla saattoi olla enemmän, mutta häneltä oli mennyt vuosi niistä jokaisen hankkimiseen. Siitä huolimatta hänestäkin tulisi mestari. Punapää ja Mollander olivat edelleen punaniskaisia noviiseja, mutta Punapää oli hyvin nuori ja Mollander piti juomisesta enemmän kuin lukemisesta.

Pate taas...

Hän oli ollut Kastellissa viisi vuotta, saapunut sinne ollessaan vasta kolmentoista, mutta hänen niskansa oli siitä huolimatta edelleen yhtä vaaleanpunainen kuin hänen saapuessaan läntisiltä mailta. Kahdesti hän oli uskonut olevansa valmis. Ensimmäisellä kerralla hän oli mennyt arkki-mestari Vaellynin luokse esittelemään tietämystään taivaista. Sen sijaan hän oli saanut tietää, miten Vиноilija-Vaellyn oli saanut nimensä. Kesti kaksi vuotta ennen kuin Pate sai kerättyä riittävästi rohkeutta yrittääkseen uudelleen. Tällä kertaa hän esitti tietonsa hyväntahtoiselle, vanhalle arkkimestari Ebroselle, joka tunnettiin pehmeästä äänestään ja lempeistä käsistään, mutta Ebrosen huokaukset olivat jotenkin osoittautuneet yhtä tuskallisiksi kuin Vaellynin piikittely.

"Vielä viimeinen omena", lupasi Alleras, "niin kerron sinulle, mitä minä arvelen niistä lohikäärmeistä."

"Mitä sellaista sinä voisit tietää, mitä minä en tiedä?" murahti Mollander. Hän näki omenan oksalla, hyppäsi, veti sen alas ja heitti. Alleras veti jousenjänteen korvansa juureen ja kääntyi viehkeästi seuraamaan lentävää maaliaan. Hän irrotti otteensa nuolesta juuri, kun omena alkoi pudota.

"Ammut aina viimeisen ohi", sanoi Punapää.

Omena loiskahti koskemattomana jokeen.

"Näetkös?"

"Sinä päivänä, kun osuu kaikkiin, lakkaa kehittymästä." Alleras irrotti jousenjänteensä ja pani sen takaisin nahkakoteloonsa. Jousi oli veistetty kultasydämeistä, harvinaisesta ja tarunhohtoisesta Kesäsaarten puusta. Pate oli kerran yrittänyt taivuttaa sitä, mutta se oli jäänyt pelkäksi yritykseksi. *Sfinksi näyttää hennolta, mutta noissa hoikissa käsivarsissa on voimaa*, hän ajatteli, kun Alleras heitti jalkansa penkin yli ja ojensi kätensä kohti viinipikariaan. "Lohikäärmeellä on kolme päättä", hän julisti kevyesti dorne-laisittain venyttävällä puhetavallaan.

”Onko se jokin arvoitus?” Punapää halusi tietää. ”Sfinksit kertovat aina arvoituksia ja tarinoita.”

”Ei se ole arvoitus.” Alleras siemaisi viiniään. Muut heistä ryypiskelivät tuopeista pelottavan vahvaa siideriä, josta Sulka ja tuoppi tunnettiin, mutta hän piti enemmän äitinsä kotimaan oudoista, makeista viineistä. Sellaiset viinit eivät olleet halpoja edes Vanhassakaupungissa.

Laiska-Leo oli antanut Allerasille nimen ”Sfinski”. Sfinksissä on sitä sun tätä: ihmisen kasvot, leijonan ruumis, kotkan siivet. Alleras oli samanlainen: hänen isänsä oli dornelainen, hänen äitinsä oli mustaihoinen kesäsaarelainen. Hänen oma ihonsa oli tumma kuin tiikkipuu. Ja Kastelin pääporttia reunustavien sfinksien tavoin Allerasillakin oli onyksisilmät.

”Yhdelläkään lohikäärmeellä ei ole ikinä ollut kolmea päätä, paitsi kilvissä ja viireissä”, Armen Akoluutti sanoi lujasti. ”Se oli pelkkä heraldinen tunnus. Sitä paitsi kaikki Targaryenit ovat kuolleet.”

”Eivät kaikki”, sanoi Alleras. ”Kerjäläiskuninkaalla oli sisar.”

”Luulin, että hänen päänsä iskettiin seinää vasten”, sanoi Punapää.

”Ei”, sanoi Alleras. ”Se oli prinssi Rhaegarin pieni poika Aegon, jonka pään Lannisterin rohkeiden joukkojen Leijona iski seinään. Me puhumme Rhaegarin sisaresta, joka syntyi Lohikäärmekivellä ennen kuin se kukistui. Hänen on nimensä on Daenerys.”

”*Myrskysyntynen*. Muistan hänet nyt.” Mollander kohotti tuoppinsa korkealle ja loiskautti jäljellä olevaa siideriä. ”Hänelle!” Hän kulautti siiderin kurkkuunsa, iski tyhjän tuopin pöytään ja pyyhki suunsa kämmenselällään. ”Missä Rosey on? Meidän laillinen kuningattaremme ansaitsee toisenkin kierroksen siideriä, vai mitä sanotte?”

Armen Akoluutti näytti huolestuneelta. ”Hiljempaa, hölmö. Tuollaisista asioista ei pitäisi laskea leikkiä. Ei voi mitenkään tietää, kuka kuuntelee. Lukilla on korvia joka paikassa.”

”Ääh, älä kastele housujasi, Armen. Minä ehdotin vain maljaa, en kapinaa.”

Pate kuuli naurahduksen. Vaimea, ovela ääni huikkasi heidän takaansa: ”Olen aina tiennyt, että sinä olet petturi, Loikkija.” Laiska-Leo retkotti vanhan lankkusillan juurella. Hänellä oli kulta-vihreäraidallinen satiinipuku ja musta silkkinen puoliviitta, joka oli kiinnitetty hartioille jaderuusulla. Tahrojen väristä päätellen hänen puvunrinnuksilleen

tiputtelemansa viini oli ollut täyteläisen punaista. Yksi tuhkanvaalea suor-tuva oli valahtanut silmille.

Mollander tuimistui hänet nähdessään. ”Hitot siitä. Painu hiiteen. Et ole tervetullut tänne.” Alleras laski kätensä rauhoittavasti hänen käsivarrelleen, ja Armen kurtisti kulmiaan. ”Leo. Arvon lordi. Olin ymmärtänyt, että sinun oli määrä pysyä Kastellissa...”

”...vielä kolme päivää.” Laiska-Leo kohautti olkapäitään. ”Perestanin mukaan maailma on neljäkymmentätuhatta vuotta vanha. Mollosin mukaan viisisataatuhatta. Mitä kolme päivää nyt sitten on?” Vaikka teras-silla oli toistakymmentä tyhjää paikkaa, Leo istuutui heidän pöytänsä. ”Tarjoa minulle pikarillinen Tarhalehdon kultaista, niin jätän ehkä kerto-matta ehdottamastasi maljasta isälleni. Peli kääntyi minua vastaan Vaihte-levassa Onnessa, ja tuhlasin viimeisen hirveni illalliseen. Valkoisilla tryffe-leillä ja kastanjoilla täytettyä juottoporsasta luumukastikkeessa. Täytyyhän miehen syödä. Mitä te pojat syötte?”

”Lammasta”, mutisi Mollander. Hän kuulosti siltä kuin ei olisi ollut asiasta lainkaan mielissään. ”Me jaoimme keitetyn lampaankoiven.”

”Se oli varmasti täyttävää.” Leo kääntyi Allerasin puoleen. ”Lordin pojan tulisi olla avokätinen, Sfinksi. Ymmärtääkseni olet juuri ansainnut kuparirenkaasi. Juon sen kunniaksi.”

Alleras hymyili miehelle. ”Minä tarjoan vain ystäväilleni. Enkä minä ole lordin poika, olen jo kertonut sen sinulle. Äitini oli kauppias.”

Leon silmät olivat pähkinäruskeat, viinistä ja ilkeydestä kirkkaat. ”Sinun äitisi oli kesäsaarelainen apina. Dornelaiset nussivat mitä tahansa, kunhan sillä on reikä jalkojen välissä. Ei millään pahalla. Sinä saatat hyvinkin olla ruskea kuin pähkinä, mutta ainakin sinä käyt kylvyssä. Toisin kuin tuo näppyläinen sikopaimen.” Hän heilautti kättään Patea kohti.

Jos löisin häntä suuhun tuopillani, voisin iskeä häneltä puolet hampaista, Pate ajatteli. Sikopaimen Pilkku-Pate oli tuhannen riettaan tarinan san-kari: hyväsydäminen, tyhjöpäinen tolvana, jonka onnistui aina voittaa häntä ahdistelevat lihavat pikkulordit, kopeat ritarit ja mahtailevat sep-tonit. Jotenkin hänen tyhmyytensä kääntyi aina tarinoissa oudonlaiseksi oveluudeksi; tarinat päättyivät aina siihen, että Pilkku-Pate istui lordin valtaistuimella tai päätyi sänkyyn jonkun ritarin tyttären kanssa. Mutta ne

olivat tarinoita ne. Tosielämässä sikopaimenet eivät ikinä pärjänneet niin hyvin. Toisinaan Pate arveli, että hänen äitinsä oli varmaankin vihannut häntä, kun oli antanut hänelle tällaisen nimen.

Alleras ei enää hymyillyt. ”Nyt pyydät kyllä anteeksi.”

”Ai, pyydän vai?” kysyi Leo. ”Miten minä voin, kun kurkkuani kuivaa niin kovasti...”

”Tuotat suvullesi häpeää jokaisella sanomallasi sanalla”, Alleras sanoi. ”Häpäiset Kastellin olemalla yksi meistä.”

”Tiedän. Joten osta minulle viiniä, jotta voin hukuttaa häpeäni.”

Mollander sanoi: ”Minä repisin kielesi irti juurineen.”

”Ihanko totta? Miten minä sitten kertoisin sinulle niistä lohikäärmeistä?” Leo kohautti jälleen olkapäitään. ”Tuo sekarotuinen on oikeassa. Hullun kuninkaan tytär on elossa ja hän on hautonut itselleen kolme lohikäärmettä.”

”Kolme?” kysyi Punapää ällistyneenä.

Leo taputti hänen kättään. ”Enemmän kuin kaksi ja vähemmän kuin neljä. En yrittäisi hankkia kultaista rengastani ihan vielä, jos olisin sinä.”

”Jätä hänet rauhaan”, varoitti Mollander.

”Onpas Loikkija ritarillinen. Kuten tahdot. Jokainen mies, joka on seilannut laivalla sadan peninkulman säteellä Qarthista, puhuu niistä lohikäärmeistä. Jotkut harvat jopa kertovat nähneensä ne. Maagi on taipuvainen uskomaan heitä.”

Armen pani huulensa paheksuvasti törrölleen. ”Marwyn on mielenvikainen. Arkkimestari Perestan olisi kärkevästi sanomassa niin.”

”Arkkimestari Ryam sanoo samaa”, sanoi Punapää.

Leo haukotteli. ”Meri on märkä, aurinko on lämmin ja kaikki eläintarhan asukit inhoavat mastiffia.”

Hänellä on pilkkanimi jokaiselle, ajatteli Pate muttei voinut kieltää, että Marwyn näytti enemmän mastiffilta kuin mestarilta. Ja hän haluaa purra. Maagi ei ollut samanlainen kuin muut mestarit. Hänen sanottiin viihtyvän huorien ja puskavelhojen seurassa, puhuvan karvaisille ibbeniläisille ja pikimustille kesäsaarelaisille heidän omaa kieltään ja uhraavan oudoille jumalille merenkulkijoiden pienissä temppeleissä satamalaturien tuntumassa. Hänet kerrottiin nähdyn kaupungin alamaailmassa, rotta-areenoilla ja pimeissä porttoloissa seurustelemassa näyttelijöiden,

laulajien, palkkamiekkojen ja jopa kerjäläisten parissa. Jotkut jopa supisivat, että hän oli kerran tappanut miehen paljain nyrkein.

Kun Marwyn oli palannut Vanhaankaupunkiin vietettyään kahdeksan vuotta idässä kartoittamassa kaukaisia maita, etsimässä kadonneita kirjoja ja opiskelemassa velhojen ja varjonsitojen parissa, Vinoilija-Vaellyn oli antanut hänelle nimen ”Marwyn Maagi”. Vaellynin suureksi harmiksi nimi levisi pian koko Vanhaankaupunkiin. ”Jätä loitsut ja rukoukset papeille ja septoneille ja taivuta mielesi oppimaan totuuksia, joihin ihminen voi luottaa”, arkkimestari Ryam oli kerran neuvonut Patea, mutta Ryamin sormus, sauva ja naamio olivat keltaista kultaa eikä hänen mestarinketjussaan ollut valyrialaista terästä.

Armen katsoi Laiska-Leoa nenänvarttaan pitkin. Hänellä oli siihen täydellinen nenä: pitkä ja terävä. ”Arkkimestari Marwyn uskoo moniin outoihin asioihin”, hän sanoi, ”mutta hänellä ei ole lohikäärmeistä sen enempää todisteita kuin Mollanderillakaan. Pelkkiä merenkävijöiden tarinoita.”

”Olet väärässä”, sanoi Leo. ”Maagin huoneistossa palaa lasikynttilä.” Soihdun valaisema terassi hiljeni. Armen huokaisi ja pudisti päätään.

Mollander alkoi nauraa. Sfinksi tarkasteli Leoa suurin mustin silmin. Punapää näytti olevan ymmällään. Pate tiesi lasikynttilöistä, vaikkei ollutkaan koskaan nähnyt sellaisen palavan. Ne olivat Kastellin huonoimmin varjeltu salaisuus. Kerrottiin, että ne oli tuotu Vanhaankaupunkiin Valyriasta tuhat vuotta ennen Tuhoa. Hän oli kuullut, että niitä oli neljä: yksi vihreä ja kolme mustaa, ja että ne kaikki olivat pitkiä ja kierteisiä.

”Mitä ne lasikynttilät ovat?” kysyi Punapää.

Armen Akoluutti selvitti kurkkuaan. ”Valansa vannomista edeltävänä yönä akoluutin pitää valvoa yö holvissa. Hänen ei ole sallittua pitää lyhtyä, soihtua, lamppua, tuikkua... ainoastaan obsidiaanista kynttilää. Hänen täytyy viettää yö pimeässä, ellei sitten pysty sytyttämään tuota kynttilää. Jotkut yrittävät. Typerät ja itsepäiset, ne jotka ovat tutkineet niitä niin kutsuttuja suurempia mysteerejä. He usein telovat sormensa, sillä kynttilöiden reunojen sanotaan olevan partaveitsenteräviä. Sitten heidän täytyy odottaa kätet verillä aamua epäonnistumistaan pohtien. Viisaammat miehet käyvät yksinkertaisesti nukkumaan tai käyttävät yönsä rukoilemiseen, mutta joka vuosi on aina muutama, joiden on pakko yrittää.”

”Niin.” Pate oli kuullut samat tarinat. ”Mutta mitä *hyötyä* on kynttilästä, joka ei valaise?”

”Se on opetus”, Armen sanoi, ”viimeinen opetus, joka meidän täytyy omaksua ennen kuin alamme kantaa mestarinketjujamme. Lasikynttilän on määrä edustaa totuutta ja oppineisuutta, harvinaisia, kauniita ja hauraita asioita. Se on muovattu kynttiläksi, jotta se muistuttaisi meitä siitä, että mestarin tulee luoda valoa sinne, missä sitten ikinä palveleekin, ja se on terävä muistuttaakseen meitä siitä, että tieto voi olla vaarallista. Viisaat miehet voivat tulla viisautessaan ylimielisiksi, mutta mestarin on aina pysyttävä nöyränä. Lasikynttilä muistuttaa meitä siitäkin. Jopa vannottuaan valansa, saatuaan ketjunsä ja lähdettyään palvelemaan mestari muistelee valvotun yönsä pimeyttä ja muistaa, miten mikään ei saanut kynttilää palamaan... ei edes tieto. Jotkut asiat eivät vain ole mahdollisia.”

Laiska-Leo purskahti nauruun. ”Tarkoitat varmaan: eivät mahdollisia sinulle. Minä näin omin silmin, että se kynttilä paloi.”

”Sinä epäilemättä näit *jonkin* kynttilän palavan”, sanoi Armen. ”Mustan vahakynttilän, kenties.”

”Tiedän, mitä näin. Se valo oli outoa ja kirkasta, paljon kirkkaampaa kuin mehiläisvaha- tai talikynttilän. Se loi outoja varjoja eikä liekki lepatanut, ei edes vedon puhaltaessa avoimesta ovesta takanani.”

Armen risti kätensä rinnalleen. ”Obsidiaani ei pala.”

”*Lohikäärmelasi*”, Pate sanoi. ”Rahvas sanoo sitä lohikäärmelasiksi.” Jotenkin se tuntui tärkeältä.

”Niin sanoo”, tuumiskeli Alleras, Sfinksi, ”ja jos maailmassa on jälleen lohikäärmeitä...”

”Lohikäärmeitä ja synkempiäkin asioita”, sanoi Leo. ”Harmaat lampaat ovat ummistaneet silmänsä, mutta mastiffi näkee totuuden. Vanhat voimat ovat heränneet. Varjot havahtuvat. Ihmetyksen ja kauhun aika koittaa pian, jumalten ja sankareiden aika.” Hän venytteli hymyillen verikkaista hymyään. ”Se vaatii kierrosta, sanon minä.”

”Me olemme juoneet tarpeeksi”, sanoi Armen. ”Aamu koittaa pikemmin kuin haluaisimme, ja arkkimestari Ebrose puhuu virtsan ominaisuuksista. Niiden, jotka aikovat takoa hopearenkaansa, olisi parasta olla jättämättä sitä väliin.”

”En minä suinkaan halua estää teitä osallistumasta kusenmaistajaisiin”, sanoi Leo. ”Minä tosin pidän enemmän Tarhalehdon kultaisen mausta.”

”Jos vaihtoehdot ovat kusi ja sinun seurasi, minä juon kusta.” Mollander työnsi itsensä pöydän äärestä. ”Tule, Punapää.”

Sfinks joi ovensa kätensä kohti jousikoteloaan. ”Minunkin on aika mennä nukkumaan. Näen varmaan unta lohikäärmeistä ja lasikynttilöistä.”

”Lähdettekö te kaikki?” Leo kohautti olkapäitään. ”No, Rosey jää tänne. Ehkä minä herätän sen pikku herkkupalan ja teen hänestä naisen.”

Alleras näki ilmeen Paten kasvoilla. ”Jos hänellä ei ole kuparilanttia viiniin, hänellä ei voi olla lohikäärmettä tyttöön.”

”Niin”, sanoi Mollander. ”Ja sitä paitsi tarvitaan mies tekemään tytöstä nainen. Tule mukaamme, Pate. Vanha Vanhainlehto herää auringon nous-
tessa. Hän tarvitsee apuasi päästäkseen käymälään.”

Jos hän tänään muistaa, kuka minä olen. Arkkimestari Vanhainlehdolla ei ollut vaikeuksia erottaa korppeja toisistaan, mutta hän ei ollut yhtä hyvä ihmisten kanssa. Joinakin päivinä hän näytti uskovan, että Pate oli joku, jonka nimi oli Cressen. ”Ei ihan vielä”, hän sanoi ystävilleen. ”Minä jään vielä hetkeksi.” Aamu ei ollut vielä sarastanut, ei kunnolla. Alkemisti saat-
taisi yhä tulla, ja Pate aikoi olla paikalla siltä varalta, että tämä tulisi.

”Kuten tahdot”, sanoi Armen. Alleras loi Pateen viipyilevän katseen, heilautti sitten jousensa hoikan olkapäänsä yli ja seurasi muita kohti sil-
taa. Mollander oli niin juovuksissa, että hänen täytyi kulkea käsi Puna-
pään olkapäällä, ettei olisi kaatunut. Linnuntietä Kastelli ei ollut kaukana, mutta kukaan heistä ei ollut lintu, ja Vanhakaupunki oli melkoinen sok-
kelo kaupungiksi, pelkkiä ristiin rastiin kulkevia kujia ja kapeita mutkaisia
katuja. ”Varovasti”, Pate kuuli Armenin sanovan joen usvien nielaistessa
nelikon, ”yö on kostea ja mukulakivet liukkaita.”

Kun he olivat lähteneet, Laiska-Leo tarkasteli Patea happamesti pöydän
yli. ”Miten surullista. Sfinks on hiipinyt paikalta hopeineen ja hylän-
nyt minut sikopaimen Pilkku-Paten seuraan.” Hän venytteli haukotellen.
”Kerrohan, mitä sille sinun ihastuttavalle pikku Roseyllesi kuuluu?”

”Hän nukkuu”, Pate vastasi lyhyesti.

”Epäilemättä alasti.” Leo virnisti. ”Luuletko, että hän on oikeasti lohikäär-
meen arvoinen? Jonakin päivänä minun on varmaan otettava siitä selvää.”

Pate ymmärsi olla vastaamatta.

Leo ei tarvinnut vastausta. ”Kun olen puhkaissut sen tytön, hänen hiantansa varmaan laskee sellaiseksi, että jopa kaltaisillasi sikopaimenilla on häneen varaa. Sinun pitäisi kiittää minua.”

Minun pitäisi tappaa sinut, Pate ajatteli, mutta ei ollut läheskään riittävän juovuksissa heittääkseen elämänsä menemään. Leo oli saanut opetusta aseiden käytössä, ja hänet tunnettiin tappavana niin miekka kuin tikarikin kädessään. Ja jos Paten jotenkin onnistuisi tappaa hänet, hän menettäisi siitä hyvistä päänsä. Leolla oli kaksi nimeä siinä missä Patella oli vain yksi, ja hänen toinen nimensä oli *Tyrell*. Ser Moryn Tyrell, Vanhankaupungin kaupunginkaartin komentaja, oli Leon isä. Mace Tyrell, Suurtarhan lordi ja Etelän vartija, oli Leon serkku. Ja Vanhankaupungin Vanhus, lordi Leyton Suurtorni, jonka lukuisiin arvoniimiin lukeutui myös ”Kastellin suojelija”, oli Tyrellin suvun valanvannonut vasalli. *Anna olla*, Pate sanoi itselleen. *Hän sanoo kaiken vain loukatakseen minua.*

Usvat vaalenivat idässä. *Sarastus*, Pate tajusi. *Aamu koittaa, eikä se alke-misti ole tullut.* Hän ei tiennyt, olisiko hänen pitänyt itkeä vai nauraa. *Olenko minä yhä varas, jos panen kaiken takaisin eikä kukaan saa tietää?* Kuten kysymyksiin, joita Ebrose ja Vaellyn olivat hänelle aikoinaan esittäneet, tähänkään hänellä ei ollut vastausta.

Kun hän työnsi penkkiä taaksepäin ja nousi seisomaan, pelottavan vahva siideri meni saman tien hänen päähänsä. Hänen oli otettava pöydästä tukea päästäkseen tasapainoon. ”Jätä Rosey rauhaan”, hän sanoi hyvästiksi. ”Jätä hänet rauhaan, tai minä saatan vaikka tappaa sinut.”

Leo Tyrell heilautti hiukset silmiltään. ”Minä en kaksintaistele sikopaimenten kanssa. Mene matkoihisi.”

Pate kääntyi ja käveli terassin poikki. Hänen kantansa kopisivat vanhan sillan säänpieksemiä lankkuja vasten. Kun hän saavutti sillan toisen pään, itäinen taivas oli jo alkanut punertaa. *Maaailma on avara*, hän sanoi itselleen. *Jos ostaisin aasin, voisin edelleen vaelttaa Seitsemän kuningaskunnan teitä ja polkuja hoitamassa rahvasta juotikkailta ja noukkimassa saivareita heidän tukastaan. Voisin pestautua töihin jollekin laivalle, soutaa ja purjehtia Jadeporttien läpi Qarthiin ja nähdä ne penteleen lohikäärmeet omin silmin. Ei minun tarvitse palata vanhan Vanhainlehdon ja korppien luokse.*

Jotenkin hänen askeleensa siitä huolimatta kääntyivät kohti Kastellia. Kun auringon ensimmäiset säteet murtautuivat itäisten pilvien raosta,

huomenkellojen pauhu alkoi kantautua satamasta Merenkävijäin septistä. Lordin septi liittyi mukaan hetkistä myöhemmin, sitten Seitsemän pyhäköä puutarhoistaan Hunajaviinin vastarannalta, ja lopulta Tähtisepti, joka oli ollut yliseptonin asemapaikka tuhat vuotta ennen kuin Aegon rantautui Kuninkaansatamaan. Se oli mahtavaa musiikkia. *Vaikkakaan ei yhtä kaunista kuin pienen satakielen laulu.*

Hän kuuli myös laulua kellojen pauhun läpi. Joka aamu sarastuksen aikaan punaiset papit kerääntyivät vaatimattoman rantatemppekinsä eteen toivottamaan auringon tervetulleeksi. *Sillä yö on pimeä ja täynnä kauhuja.* Pate oli kuullut heidän huutavan nuo sanat satakunta kertaa heidän pyytäessään R'hllor-jumalaansa pelastamaan heidät pimeydeltä. Seitsemän riitti jumalaksi hänelle, mutta hän oli kuullut, että Stannis Baratheon suoritti nyt hartaudenharjoituksensa yövalkeilla. Hän oli jopa pannut R'hllorin liekehtivän sydämen viiriinsä kruunupäisen uroshirven sijasta. *Jos hän sattuisi voitamaan rautavaltaistuimen omakseen, meidän kaikkien pitäisi opetella punaisten pappien laulun sanat,* Pate ajatteli, mutta se ei ollut kovin todennäköistä. Tywin Lannister oli murskannut Stannisin ja R'hllorin Mustavirralla, ja varsin pian hän hoitelisi heidät loppuun ja panisi Baratheon-kruununtavoittelijan pään seipääseen Kuninkaansataman portin päälle.

Yön usvien palaessa pois Vanhakaupunki hahmoontui hänen ympärillään ja näytti aavemaiselta sarastusta edeltävässä hämärässä. Pate ei ollut ikinä nähnyt Kuninkaansatamaa, mutta hän tiesi, että se oli vitsaksista ja laastista rakennettu kaupunki, savisten teiden sokkelo, täynnä olkikattoja ja puisia hökkeleitä. Vanhakaupunki taas oli rakennettu kivistä, ja kaikki sen kadut vaatimattominta kujaa myöten oli kivetty. Kaupunki oli kauemmillaan juuri aamun sarastaessa. Hunajaviinin länsipuolella kiltatalot reunustivat joenrantaa kuin palatsien rivi. Yläjuoksulla Kastellin kupolit ja tornit kohosivat joen molemmilla puolilla, ja niitä yhdistivät salien ja asuintalojen täyttämät kiviset sillat. Alajuoksulla Tähtiseptin mustien marmorimuurien ja kaari-ikkunoiden kupeessa oli rykelmä hurskaiden kartanoita kuin lapsia vanhan leskirouvan jaloissa.

Ja kauempana, siellä missä Hunajaviini laajeni Kuiskaustenlahdeksi, sijaitsi Suurtorni, ja sen merkkitulet paloivat kirkkaina aamuhämärissä. Se kohosi korkeana Taistelun saaren törmien huipulla, ja sen varjo halkaisi kaupungin kuin miekka. Vanhassakaupungissa syntyneet ja kasvaneet

pystyivät kertomaan ajan siitä, mihin tornin varjo lankesi. Jotkut väittivät, että huipulta pystyi näkemään Muurille saakka. Kenties juuri se oli syynä siihen, ettei lordi Leyton ollut laskeutunut tornistaan yli vuosikymmeneen vaan hallitsi kaupunkia mieluummin pilvistä käsin.

Teurastajan kärryt jyristelivät Paten ohi joenvarsitiellä kyydissään viisi hädissään kiljuvaa porsasta. Loikkaamalla sivuun Paten onnistui juuri ja juuri välttää roiskeet, kun joku nainen tyhjensi yöastian yläkerran ikkunasta. *Kun olen mestarina linnassa, minulla on hevonen, jolla ratsastaa*, hän ajatteli. Sitten hän kompastui mukulakiveen ja mietti, ketä oikein yritti huijata. Hän ei saisi mestarinketjua, ei paikkaa lordin pöydästä, ei suurta valkoista hevosta ratsastettavakseen. Hänen päivänsä täyttyisivät korppien raakunnan kuuntelemisesta ja arkkimestari Vanhainlehdon alusvaatteiden kuuraamisesta.

Hän kyyhötti polvensa varassa ja yritti pyyhkiä rapaa kaavuistaan, kun ääni sanoi: ”Huomenta, Pate.”

Alkemisti seisoι hänen vieressään.

Pate nousi ylös. ”Kolmas päivä... sanoit, että tulisit Sulkaan ja tuoppiin.”

”Olit ystäväsi seurassa. En halunnut tuppautua seuraanne.” Alkemisti oli pukeutunut ruskeaan ja tylsännäköiseen hupulliseen matkaviittaan. Nouseva aurinko kurkisteli kattojen yli miehen selän takana, joten hänen piirteitään oli vaikea erottaa hupun alta. ”Oletko päättänyt, mikä olet?”

Pakottaako hän minut sanomaan sen ääneen? ”Taidan olla varas.”

”Arvelinkin, että saattaisit olla.”

Vaikeinta oli ollut laskeutua kontilleen ja vetää kassalipas arkkimestari Vanhainlehdon vuoteen alta. Vaikka lipas oli tukevaa tekoa ja rautaheloitettu, sen lukko oli rikki. Mestari Gormon oli epäillyt Patea sen rikkomisesta, mutta se ei ollut totta. Vanhainlehto oli rikkonut lukon itse kadotettuaan siihen kuuluvan avaimen.

Sisältä Pate oli löytänyt pussillisen hopeahirviä, keltaisen hiussuortuvan joka oli sidottu nauhalla, maalatun miniatyyrin naisesta joka muistutti Vanhainlehtoa (viiksiä myöten), ja teräksisen ritarin taisteluhansikkaan. Vanhainlehto väitti taisteluhansikkaan kuuluneen ruhtinaalle, vaikkei enää näyttänyt muistavan kenelle. Kun Pate ravisti sitä, lattialle putosi avain.

Jos otan tuon, olen varas, hän muisti ajatelleensa. Avain oli vanha ja raskas, tehty mustasta raudasta: se oletettavasti aukaisi Kastellin jokaisen

oven. Ainoastaan arkkimestareilla oli sellainen avain. Muut kantoivat avaimiaan mukanaan tai piilottivat ne johonkin turvalliseen paikkaan, mutta jos Vanhainlehto oli piilottanut omansa, sitä ei kukaan enää näkisi. Pate nappasi avaimen ja oli jo puolimatassa ovelle ennen kuin kääntyi takaisin ja otti hopeankin. Varas oli varas, varastipa sitten paljon tai vähän. ”Pate”, yksi valkoisista korpeista oli huutanut hänen peräänsä, ”Pate, Pate, Pate.”

”Onko sinulla minun lohikäärmeeni?” hän kysyi alkemistilta.

”Jos sinulla on se, mitä tarvitsen.”

”Anna se tänne. Minä haluan nähdä.” Pate ei aikonut tulla huijatuksi.

”Joenvarsitie ei ole sopiva paikka. Tule.”

Hänellä ei ollut aikaa ajatella, ei punnita vaihtoehtojaan. Alkemisti käveli jo pois päin. Paten oli seurattava tai menetettävä sekä Rosey että lohikäärme ikuisiksi ajoiksi. Hän seurasi. Heidän kulkiessaan hän sujautti käden hihaansa. Hän tunsu avaimen olevan turvassa hänen ompelemassaan salataskussa. Mestarin kaavut olivat täynnä taskuja. Sen hän oli tien-nyt pikkupojasta asti.

Hänen täytyi kiiruhtaa pysytelläkseen alkemistin pidempien askeleiden vauhdissa. He kuljivat kujaa pitkin, kulman ympäri, läpi vanhan Varkaidentorin, pitkin Lumppurinkujaa. Lopulta mies kääntyi vielä yhdelle, edellistä kapeammalle kujalle. ”Tämä on kyllin kaukana”, sanoi Pate. ”Lähistöllä ei ole ketään. Tehdään se täällä.”

”Kuten tahdot.”

”Minä haluan lohikäärmeeni.”

”Selvä se.” Kolikko ilmestyi esiin. Alkemisti sai sen kulkemaan rystysiensä yli, kuten silloin kun Rosey oli saattanut heidät kaksi yhteen. Aamun valossa lohikäärme kimalteli liikkeudessaan ja loi alkemistin sormille kultaista hehkua. Pate nappasi sen hänen kädestään. Kulta tuntui lämpimältä kämmentä vasten. Hän nosti kolikon suulleen ja puri sitä, kuten oli nähnyt muiden tekevän. Jos totta puhuttiin, hän ei ollut varma, miltä kullan kuului maistua, mutta hän ei halunnut vaikuttaa hölmöltä.

”Entä se avain?” alkemisti tiedusteli kohteliaasti.

Jokin sai Paten epäilemään. ”Haluatko jonkin kirjan?” Jotkut lukittujen holvien valyrialaisista kääroistä olivat ainoita jäljellä olevia kappaleita koko maailmassa.

”Se, mitä minä haluan, ei kuulu sinulle.”

”Ei niin.” *Se on tehty*, Pate sanoi itselleen. *Mene. Juokse takaisin Sulkaan ja tuoppiin, herätä Rosey suudelmalla ja kerro hänelle, että hän kuuluu sinulle.* Hän kuitenkin vitkasteli. ”Paljasta kasvosi.”

”Kuten tahdot.” Alkemisti veti hupun päästään.

Hän oli vain mies, ja hänen kasvonsa olivat vain kasvot. Nuoren miehen kasvot, tavalliset kasvot, joissa oli korkeat poskipääät ja häivähdys partaa. Hänen oikeassa poskessaan erottui himmeä arpi. Alkemistilla oli koukkunenä, ja hänen tuuhea, musta tukkapehkonsa kiertyi tiukasti korvien ympärille. Pate ei tunnistanut kasvoja. ”En tunne sinua.”

”Enkä minä sinua.”

”Kuka oikein olet?”

”Vieras. En kukaan. Oikeasti.”

”Ai.” Patelta loppuivat sanat. Hän veti avaimen esiin ja pani sen muukalaisen käteen tuntien olonsa heikoksi, melkein pyörryttäväksi. *Rosey*, hän muistutti itseään. ”Kaupat on tehty.”

Pate oli puolimatassa kujaa pitkin, kun mukulakivet alkoivat liikkua hänen jalkojensa alla. *Kivet ovat liukkaita ja märkiä*, hän ajatteli, mutta kyse ei ollut siitä. Hän tunsu sydämensä takovan. ”Mitä tapahtuu?” hän kysyi. Hänen jalkansa muuttuivat hyytelöksi. ”En ymmärrä.”

”Etkä tule ikinä ymmärtämäänkään”, ääni sanoi murheellisesti.

Mukulakivet kiisivät kohti syleilemään häntä. Pate yritti huutaa apua, mutta hänen äänensä petti myös.

Hänen viimeinen ajatuksensa oli *Rosey*.

Profeetta

Profeetta hukutti parhaillaan miehiä Suur-Uykillä, kun hänelle tultiin kertomaan, että kuningas oli kuollut.

Oli synkkä, kylmä aamu, ja meri oli yhtä lyijynharmaa kuin taivaskin. Ensimmäiset kolme miestä olivat tarjonneet elämänsä Hukkuneelle jumalalle pelottomasti, mutta neljäs oli uskossaan heikko ja alkoi kamppailla vastaan keuhkojensa huutaessa ilmaa. Aeron seisoj vyötäröään myöten tyrskyissä, tarttui alastonta poikaa olkapäistä ja painoi tämän pään takaisin pinnan alle tämän yrittäessä henkäistä ilmaa. ”Rohkeutta”, hän sanoi. ”Merestä me olemme tulleet ja mereen meidän tulee palata. Aukaise suusi ja juo syvään jumalan siunausta. Täytä keuhkosi vedellä, jotta kuolisit ja syntyisit uudelleen. Vastaa panemisesta ei ole hyötyä.”

Joko poika ei kuullut Aeronia pää aaltojen alla, tai sitten pojan usko oli kertakaikkisesti kaikonnut. Hän alkoi potkia ja viuhtoa niin villisti, että Aeronin oli huudettava apua. Neljä Märkätukan hukkuneista miehistä kahlasivat mereen tarttuakseen tuohon kurjaan olentoon ja pidelläkseen häntä veden alla. ”Hyvä jumala, joka hukuit puolestamme”, pappi rukoili äänellä, joka oli syvä kuin meri, ”anna palvelijasi Emmonin syntyä uudelleen merestä, kuten sinä teit. Siunaa häntä suolalla, siunaa häntä kivellä, siunaa häntä teräksellä.”

Lopulta se oli ohi. Nuorukaisen suusta ei enää noussut kuplia, ja kaikki voima oli kadonnut hänen raajoistaan. Emmond kellui matalassa meressä kasvot alaspäin, kalpeana, kylmänä ja levollisena.

Silloin Märkätukka tajusi, että hänen hukkuneiden miestensä seuraan rannalle oli ilmestynyt kolme ratsumiestä. Aeron tunnisti Maston,

vanhan teräväpiirteisen miehen, jolla oli vuotavat silmät ja jonka vapiseva ääni oli laki tässä Suur-Wykin kolkassa. Maston poika, Steffarion, oli hänen seurassaan, samoin toinen nuorukainen, jonka tummanpunainen, turkisvuorattu viitta oli kiinnitetty olkapäälle koristeellisella soljella, jossa komeili Hyväveljen suvun kulta-mustakirjava sotatorvi. *Yksi Goroldin pojista*. Hyväveljen vaimo oli korkeassa iässä synnyttänyt kolme poikaa saatuaan ensin kymmenkunta tyttöä, ja sanottiin, ettei kukaan erottanut noita poikia toisistaan. Aeron Märkätukka ei vaivautunut edes yrittämään. Papilla ei ollut aikaa riippumatta siitä, oliko kyseessä Greydon, Gormond vai Gran.

Hän murahti tylyn käskyn, ja hänen hukkuneet miehensä tarttuivat kuollutta poikaa käsivarsista ja jaloista kantaakseen tämän vesirajan yläpuolelle. Pappi seurasi perässä alastomana lukuun ottamatta sukelimiään peittävää hylkeennahkaa. Kananlihalla ja vettä valuvana hän loiskutteli rannalle, kulki yli kylmän, märän hiekan ja meren kiillottamien pikkukivien. Yksi hänen hukkuneista miehistään ojensi hänelle raskaan, kotikutoisen kaavun, joka oli värjätty vihreän, sinisen ja harmaan sävyin, meren ja Hukkuneen jumalan värein. Aeron pukeutui kaapuun ja veti hiuksensa auki. Tukka oli musta ja märkä; sitä ei ollut leikattu sen jälkeen, kun meri oli nostanut hänet takaisin pintaan. Se verhosi hänen olkapäitään kuin resuinen, ohueksi hiutunut viitta ja ulottui vyötärön alapuolelle. Aeron punoi siihen merilevää samoin kuin takkuiseen, leikkaamattomaan partaansa.

Hänen hukkuneet miehensä muodostivat kehän kuolleen pojan ympärille ja rukoilivat. Norjen heilutteli pojan käsivarsia, kun taas Rus polvistui hänen ylleen hajareisin ja pumpppasi hänen rintaansa, mutta kaikki väistyivät Aeronin tieltä. Hän raotti Emmondin kylmiä huulia sormillaan ja antoi pojalle elämän suudelman, yhä uudestaan ja uudestaan, kunnes meri syöksyi ulos hänen suustaan. Poika alkoi yskiä ja sylkeä, ja hänen silmänsä rävähtivät auki täynnä pelkoa.

Jälleen yksi palannut. Miehet sanoivat, että se oli merkki Hukkuneen jumalan suosiosta. Kaikki muut papit menettivät jonkun aika ajoin, jopa Tarle Kolmastihukkunut, jota oli aikoinaan pidetty niin pyhänä, että hänet oli valittu kuninkaaksi kruunattavaksi. Mutta Aeron Greyjoy ei koskaan menettänyt ketään. Hän oli Märkätukka, joka oli nähnyt